

Sag anlagt den 22. september 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

(Sag C-401/04)

(2004/C 273/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. september 2004 anlagt sag mod Kongeriget Sverige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Simonsson og W. Wils, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/16/EF⁽¹⁾ af 19. marts 2001 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 20. april 2003.

⁽¹⁾ EFT L 110 af 20.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 22. september 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-402/04)

(2004/C 273/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. september 2004 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Knut Simonsson, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv 2001/96/EF af 4. december 2001 om harmoniserede krav til og procedurer for sikker lastning og losning af bulkskibe⁽¹⁾ idet den ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den fastsatte frist for gennemførelsen af direktivet udløb den 15. august 2003.

⁽¹⁾ EFT L 13 af 16.1.2002, s. 9.

Appel iværksat den 22. september 2004 af Technische Glaswerke Ilmenau GmbH til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte udvidede Afdeling) i sag T-198/01, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Schott Glas

(Sag C-404/04 P)

(2004/C 273/44)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. september 2004 iværksat appel af Technische Glaswerke Ilmenau GmbH ved advokaterne Christoph Arhold og Dr. Norbert Wimmer, White & Case LLP, 62, rue de la Loi, B-1040 Bruxelles valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte udvidede Afdeling) i sag T-198/01, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Schott Glas.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Rettens dom af 8. juli 2001 i sags T-198/01⁽¹⁾ ophæves.
2. Kommissionens beslutning af 12. juni 2001 annulleres.
3. Subsidiært hjemvises sagen til Retten i Første Instans.
4. Indstævnte betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. Appellanten anfægter dommen afsagt af Rettens i Første Instans den 8. juli 2004 i sag T-198/01, hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellants påstand om annullation af Kommissionens beslutning. I denne beslutning blev en nedsættelse på 4 millioner DEM af købesummen for en virksomhed, der blev privatiseret af Treuhandanstalt (BvS), kvalificeret som støtte og derfor krævet tilbagebetalt.
2. Appellanten havde gjort gældende såvel under den formelle undersøgelsesprocedure som under sagen ved Retten i Første Instans, at virksomheden havde krav på nedsættelse af købesummen, da grundlaget for kontrakten var bortfaldet («Wegfall der Geschäftsgrundlage»), idet appellanten og sælgeren — Treuhandanstalt — ved fastsættelsen af købesummen begge gik ud fra, at Freistaat Thüringen ville støtte appellants investeringer i den private virksomhed med en forhøjet præmie (hvilket er lovligt for små og mellemstore virksomheder) af GA-midler (en almen ordning for regionstøtte, som var godkendt af Kommissionen). Denne præmie var en forudsætning i beregningsgrundlaget. Efter at der kun var ydet en normal og ikke en forhøjet præmie, bortfaldt beregningsgrundlaget, og købesummen måtte derfor justeres i overensstemmelse hermed. Da der bestod et alment civilretligt krav på justeringen af købesummen, som også enhver privat sælger måtte indrette sig efter, kunne der ikke siges at foreligge en støtte (hverken en økonomisk fordel eller en selektiv støtte ifølge artikel 87, stk. 1, EF). Dette gjaldt også, fordi det ifølge den Treuhand-ordning, der gjaldt på tidspunktet for privatiseringen, i støttemæssig henseende var lovligt og ikke forbundet med nogen problemer at fastsætte en tilsvarende lav købspris.
3. Kommissionen har afvist appellants argumentation af retlige grunde og gjort gældende, at krav på Treuhand og Freistaat Thüringen bør undersøges hver for sig. Retten i Første Instans har tiltrådt denne argumentation og derudover fundet, at sagsøgeren ikke under retssagen har fremlagt noget skriftligt bevis for et tilsagn om støtte fra Freistaat Thüringen.
4. Det er disse forhold, som appellanten anfægter under appellsagen. I forbindelse med spørgsmålet om bortfaldet af kontraktens grundlag har appellanten navnlig fremført følgende anbringender:

— Retten har fejlagtigt antaget, at Kommissionen ikke har tilsidesat begrundelsespligten (artikel 253 EF), da det ikke er muligt at efterprøve på grundlag af Kommissionens begrundelse, hvorfor Kommissionen har afvist det krav, som sagsøgeren gjorde gældende mod Treuhand (nu BvS) på grund af kontraktgrundlagets bortfald.

— Selv om Kommissionens begrundelse måtte antages at opfylde kravene i artikel 253 EF, burde Retten i det

mindste have fastslået, at Kommissionen havde foretaget et åbenbart fejlskøn, da dens begrundelse åbenbart ikke var egnet til at rejse tvivl om appellants anbringende om, at kontraktgrundlaget var bortfaldet. Retten burde derfor have fastslået, at Kommissionen tilsidesatte artikel 87, stk. 1, EF.

— I det omfang Retten derudover har støttet sig på begrundelser, som ikke er fremført af Kommissionen (nemlig at der ikke er fremlagt bevis for Freistaat Thüringens tilsagn), er disse ifølge appellanten ulovlige (substitution af begrundelsen) og uden betydning (det er ikke Freistaat Thüringens tilsagn, som det er relevant at bevise, men kontraktspartnerens fejlagtige opfattelse af præmiens størrelse).

— Desuden har Retten tilsidesat væsentlige formforskrifter, bl.a. kravet på høring, da den i dommen har afvist appellants begæring om bevis for beregningsgrundlaget, men samtidig støttet dommen på, at appellanten ikke har bevist sit anbringende.

5. Udover disse anbringender gør appellanten gældende, at der er begået retlige fejl hvad angår andre begrundelsesmangler i Kommissionens beslutning, og at Retten fejlagtigt har afvist, at Kommissionen har begået væsentlige procedurefejl.

(¹) Endnu ikke offentliggjort i EU-Tidende.

Appel iværksat den 23. september 2004 af Mannesmannröhren-Werke AG til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-411/04 P)

(2004/C 273/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. september 2004 iværksat appel af Mannesmannröhren-Werke AG ved Rechtsanwältin Dr. Martin Klusmann og Dr. Frederik Wiemer, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstraße 1, D-40479 Düsseldorf, til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.